

Cathy Kelly

Opzij!

the house of books

Oorspronkelijke titel

She's the one

Uitgave

Poolbeg Press Ltd., Dublin

Copyright © 1998 by Cathy Kelly

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2000, 2012 by
The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling

Parma van Loon

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagdia

Corbis

Auteursfoto

Sven Arnstein

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 3537 8

D/2012/889960

NUR 302

I

Beste Annie,

Ik hoop dat je me kunt helpen. Ik ben twee maanden getrouwd en mijn huwelijk is nu al een ramp. We hebben niet samengewoond voor we trouwden, dus had ik er geen idee van dat het hierop zou uitdraaien. Ik heb een veeleisende baan en mijn man ook, maar hij laat toch al het huishoudelijke werk aan mij over. Hoe laat ik ook thuiskom, ik word geacht voor het eten te zorgen, en het eind van het liedje is dat ik al mijn weekends doorbreng met het huis op orde te brengen, kleren te wassen en zijn hemden te strijken. Hij laat het boodschappen doen altijd aan mij over, zelfs als hij een dag vrij heeft. Hij zegt dat zijn moeder dat altijd deed. Ik kan gewoon niet geloven dat ik voordat we trouwden niet wist dat hij zo was.

Wat moet ik doen? Ik word hier gek van en ik kan er met niemand over praten omdat iedereen vindt dat wij het perfecte koppel zijn. Help me alsjeblieft voordat mijn huwelijk op de klippen loopt.

In zak en as

Dee bleef even zitten met de vingers boven het toetsenbord van de computer, terwijl ze weer naar de met de hand geschreven brief keek. Soms waren er eeuwen voor nodig om een antwoord te verzinnen op de ‘Beste Annie’-brieven, vooral die van mensen die een wonder nodig hadden, in plaats van advies hoe ze hun relatie konden verbeteren met een kindervrij weekend en een fles sensuele massageolie, ergens in een of ander romantisch oord.

Dee kon haar hersens niet altijd goed laten werken als ze haar antwoorden moest opstellen, dus nam ze vaak haar toevlucht tot de koektrommel. Vandaag was het niet een van die dagen. Vandaag

hoefde ze er niet lang over na te denken, want ironisch genoeg wist ze precies het antwoord op deze brief.

Beste In zak en as,

Je hebt geen idee hoe algemeen je probleem is. Mijn brievenbus ligt vol met smeekbeden om hulp van vrouwen die dachten dat ze met de man van hun dromen trouwden en te laat ontdekten dat ze opgezadeld werden met de man van Mijn-moeder-deed-het-altijd-zo-en-heeft-tien-kinderen-groot-gebracht-en-vier-geiten-en-bakte-altijd-zelf-haar-brood.

Je moet actie ondernemen, anders kun je beter een schort kopen met het woord SLAVIN erop.

Om te beginnen moet je stoppen met boodschappen doen, stofzuigen, wassen, strijken – en dan wachten tot hij het merkt. Geloof me, dat doet hij...

Dee hield op met typen. Ze leunde achterover en masseerde haar nek met één hand. Ze was volkomen uitgeput na een hele week in het Central Criminal Court om een moordproces te verslaan, en had weinig zin om de zaterdag, haar eerste vrije dag in tien dagen, aan haar ‘Beste Annie’-rubriek te werken.

Ze wilde lui in een bad liggen met een ontspannende aromatherapie, en een dorstlessende Bacardi-cola, en een dikke, spannende roman naast zich. Als ze het opbracht, kon ze misschien zelfs haar benen scheren voor ze eruit begonnen te zien of ze van een Griekse taxichauffeur waren. Maar misschien zou ze zich wel beperken tot het relaxen. Wie zou in godsnaam ooit haar benen zien? Gary niet, dat stond vast. De enige benen die hij tegenwoordig opmerkte waren ongelooflijk harig, droegen shorts met een jersey sporthemd, en hun eigenaars droegen de naam van Manchester United Football Club.

Ze zuchtte. Het bad zou moeten wachten tot ze haar column af had. ‘Beste Annie’ verscheen op maandag en woensdag in de *Sentinel*, en tenzij ze de redactie belde vanuit een ambulance die haar met pleuritis naar het ziekenhuis vervoerde, moest Dee zondag om elf uur haar kopij inleveren. Het zou haar minstens drie uur kosten om die af te krijgen. Misschien zouden een stuk of drie borrels wat hel-

pen tegen haar pijnlijke stijve nek. Of een van die Weight Watcher minicheesecakes die ze achter in de onderste la van de vriezer had verstopt.

Die hadden praktisch geen calorieën. Nou ja, dat moest ook wel, anders zouden ze geen Weight Watchers worden genoemd. Eén zo'n minicheesecake zou toch geen kwaad kunnen. En als ontbijt had ze die speciale magere melk gedronken, dus had ze recht op iets lekkers.

Dee liep het kleine logeerkamertje uit dat tevens dienstdeed als haar kantoor en kwam langs de uitpuilende rieten wasmand. Ze probeerde die te negeren, maar het lukte niet.

Iemand moest het doen, dacht ze nijdig en pakte een armvol natte handdoeken, Gary's voetbalshirt en een paar van zijn verschoten T-shirts.

Met haar armen vol wasgoed liep ze de trap af en negeerde de plukken oranje kattenharen die het donkere tapijt bedekten met leuke balletjes pluis. Waarom moest Smudge toch met alle geweld altijd zo uitvoerig toilet maken op de trap in plaats van in de keuken op het linoleum? vroeg Dee zich somber af. Om het nog erger te maken was de stofzuiger kapot, en ze had niet de energie om ermee naar de elektriciteitswinkel te gaan om hem te laten repareren. Ze stapte over een stoffige hoop van Gary's voetbaltijdschriften die hij lukraak onder aan de trap had opgestapeld.

'Ik ruim ze straks wel op!' had hij donderdagavond gesnauwd toen ze gestruikeld was over zeker zes maanden *Soccer Fanatic*-bladen. 'In godsnaam, Dee, spaar me! Ik kan toch zeker niet mijn hele leven besteden aan opruimen?'

Daarna was hij stampvoetend weggelopen naar de zitkamer. Dee had nog maar net haar uitpuilende zwarte aktetas op de grond bij de kapstok laten vallen toen ze het geblèr van Sky Sports hoorde op de tv.

Ze was te moe om iets te zeggen. Gary's versie van opruimen was zijn asbakken legen voor ze overvol waren. Maar wel *vlak* voordat ze overvol waren. Degene die had gezegd: 'Als je me wilt leren kennen, kom dan bij me wonen,' had gelijk.

Vier jaar geleden, toen ze Gary Redmond had ontmoet, had ze

gedacht dat hij de belichaming was van haar dromen. Na enkele mislukte relaties met collega-journalisten, had Dee besloten dat ze nooit meer iets zou beginnen met een verslaggever. Neurotische mannen, altijd even geobsedeerd door *hun* verhalen en hopeloos jaloers als zij die week een betere primeur had dan zij – haar drie kortstondige affaires met reporters hadden haar voorgoed genezen van journalisten als menselijke soort.

Ze had de bezittingen van haar laatste ex – de tandenborstel die hij in haar flat had achtergelaten, de trui die ze hem met zijn verjaardag cadeau had gedaan en het notitieboekje dat ze had gevonden waarin het telefoonnummer van zijn nieuwe vriendin met lippenstift geschreven stond – net een maand voordat ze Gary leerde kennen op zijn bureau in de redactiekamer gedumpt. De slanke, donkerharige man in het duur uitziende grijze pak die bier over haar had gemorst in Shelbourne's Horseshoe Bar was zo verontschuldigend, zo charmant en zo overduidelijk geen journalist, dat ze toestemde een borrel met hem te drinken 'om mijn klunzigheid goed te maken'.

Terwijl Gary zijn best deed haar te versieren, dronk Dee de champagnecocktail die hij met alle geweld voor haar had willen bestellen en dankte haar gesternte dat ze de laatste vriendjesloze maand streng op dieet was geweest, tien pond was afgevallen en maatje 40 had, bijna 38. Anders zou ze nooit voldoende zelfvertrouwen hebben gehad om iets te drinken met zo'n aantrekkelijke man. En ze had beslist niet die nauw om haar lijf spannende zwarte jurk kunnen dragen die een diep decolleté en een paar geweldige benen liet zien.

Natuurlijk betekende de combinatie van een strak zittende panty en Marks & Spencers vacuüm verpakte slipje dat ze zich als een Egyptische mummie voelde, en twee champagnecocktails, met veel champagne erin, waren bijna meer dan de zwarte jurk kon verdragen. Dee voelde haar maag kreunen in het sexy lycra omhulsel. Maar wie mooi wil zijn moet pijn lijden. Nou ja, lijden om er redelijk uit te zien. Andere mensen – voornamelijk haar beste vriendin Maeve – vertelden Dee altijd dat ze aantrekkelijk en sexy was en dat ze prachtige, expressieve donkere ogen had. Maar ze was nooit zo

vergulde geweest met haar voluptueuze vormen, een boezem die een waarschuwing van de overheidsgezondheidsdienst nodig had omdat mannen er altijd als gehypnotiseerd naar staarden, of haar donkere golvende krullen die ze elke dag met liters antikroes in bedwang moest houden. Ze hield natuurlijk van haar ogen, maar eigenlijk wilde Dee een klassieke Scandinavische schoonheid zijn, blond, achteloos chic en moeiteloos slank, met benen tot haar oksels.

Na een uur in Gary's gezelschap was ze gecharmeerd van zijn intelligentie en knappe donkere uiterlijk, geleid door zijn duidelijke belangstelling voor haar en, ook al had accountancy nooit erg hoog gestaan op haar lijst van aantrekkelijke beroepen voor een partner, Gary leek op geen enkele accountant die ze ooit had gekend.

'Je doet me denken aan die mooie vrouwen in de negentiende-eeuwse prerafaëlitische schilderijen,' mompelde hij, terwijl hij zich over haar heen boog aan de bar. Ze kreeg een vleugje Armani-aftershave in haar neus, gecombineerd met gezonde mannelijke feromonen. 'Die hebben lang, krullend roodbruin of kastanjebruin haar, grote donkere ogen, en zien er altijd uit of ze verwachten om te worden meegelokt naar een schaduwrijke weide om iets te doen wat negentiende-eeuwse meisjes niet geacht werden te doen.'

Als een van de jongens op de redactie zoiets zou hebben gezegd, zou ze hard hebben gelachen *voordat* ze hem een mep had gegeven. Maar het had nog *nóit* zo sexy geklonken als nu, met Gary Redmonds diepe stem. Hij had een manier om haar aan te kijken met die vreemde, bijna geelbruine ogen, die Dee vanbinnen deed wegsmelten.

'Meen je dat?' vroeg ze, naar hem opkijkend en bedenkend dat, waar zij één meter achtenvijftig was, hij meer dan één meter tweeënzeventig moest zijn, wat hem lang genoeg, maar niet té lang maakte. Ze had een hekel aan echt lange mannen. Je kreeg pijn in je nek van het voortdurend naar ze opkijken. 'Hoe komt het dat je zoveel van kunst weet?'

'Mijn moeder houdt ervan zich te ontwikkelen,' antwoordde hij met een cynische grijns. 'Toen we nog kinderen waren stond ze erop dat we in de vakantie naar Italië en Frankrijk gingen, zodat we het Louvre konden bezoeken en ongeveer elke kerk en kapel in Florence.'

‘Klinkt fantastisch,’ zei Dee, denkend aan de jaarlijkse twee weken in een caravan ergens aan de Ierse kust van het gezin O’Reilly. De enige galerie die ze ooit bezochten was de schietgalerie in de automaten-arcade. Zijzelf gaf de voorkeur aan de schommelbootjes, tot ze vijftien was en besepte dat er *twee* mensen pasten in een botsautootje – perfect om dicht bij de jongens te zijn.

‘Denk je dat het te laat is om een complete cultuurbaarbaar waardering voor kunst bij te brengen?’ informeerde Dee verleidelijk, met de wellustige blik die ze geperfectioneerd had na jarenlange oefening voor de spiegel in haar slaapkamer. ‘Ik weet helemaal niets van kunst.’

‘Ik weet zeker dat je een vlugge leerlinge bent,’ was zijn antwoord.

Twee uur later zaten ze te giechelen bij een fles wijn in de Unicorn. Een week later waren ze verliefd. Dee herinnerde zich nog hun derde afspraakje. Ze was er toen van overtuigd dat ze van hem hield.

Gary was naar haar flat gekomen met een picknickmand vol koude kip, stokbrood, aardappelsalade, een karton met zes blikjes bier en aardbeienijs in een koelbox. Na drie dagen alleen maar grapefruit en eindeloze caloriearme chocoladedrankjes te hebben gegeten om die verdomde tien pond niet weer aan te komen, had Dee de hele inhoud van de mand in tien minuten naar binnen kunnen werken. Ze voelde zich flauw door gebrek aan voedsel, en de geur van het verse stokbrood maakte haar gek van de honger.

‘We gaan picknicken,’ zei Gary en hij omhelsde haar stevig zodra ze de voordeur opendeed.

‘Picknicken? Maar het is halfnegen!’ zei ze verbaasd.

‘Een late picknick, Dee.’ Gary kuste haar hartstochtelijk. ‘Neem je fleecjack mee. Het kan koud zijn.’

Ze zaten dicht naast elkaar in zijn rode Mazda met de kap neer en zachte muziek op de autoradio. In het begin was het ijsig koud geweest. Maar het bier verwarmde hun bloed en toen Gary bij wijze van verkenning de ritssluiting van haar blauwe fleecjack opentrok, kreeg Dee het heel warm.

‘Wie zei dat accountants niet romantisch zijn?’ fluisterde ze in zijn oor toen zijn hand onder haar trui verdwaalde.

Maar de romantiek was de laatste paar maanden definitief het raam uitgevlogen, dacht ze. Feitelijk kon ze zich niet herinneren wanneer Gary voor het laatst iets had gedaan wat ook maar enigszins lief en teder was. Hij was notabene Valentijnsdag bijna vergeten. Verdraaid, ze zou er een hele winkel rode rozen voor over hebben gehad als hij er eens één keer aan dacht de zitting van het toilet omhoog te klappen.

Ze stopte de armvol vuile kleren in de wasmachine, gooide er wasmiddel bij, de laatste druppels wasverzachter en zette de machine aan. Toen pakte ze een beker uit de stapel ongewassen serviesgoed in de gootsteen, maakte voldoende ruimte om hem onder de warme kraan af te spoelen en dacht er heel even aan zich gewonnen te geven en af te wassen. Nee, verdomme. Ze deed het niet. Die verrekte Gary kon het doen.

Uiteindelijk zal hij wel genoeg krijgen van die hoge stapel afwas en zal hij het zelf doen. Het geheim is om niet te zeuren – laat hem zelf maar het besluit nemen om het huishouden te doen. Hij zal de vuile rommel in de gootsteen misschien tot Mount Everest-hoogte laten stijgen voor hij eraan denkt om te gaan afwassen, maar na een week van ongestreken overhemden, geen sokken en ondergoed dat de wasfee op de een of andere manier over het hoofd heeft gezien, zal hij beginnen met het huishouden te doen. Wacht maar.

Goede raad geven en er zelf naar handelen waren twee heel verschillende dingen, dacht Dee. Ze wist wat de in zak en as zittende briefschrijfster *hoorde* te doen met haar huishoudelijk-werkschuwe macho. Maar omdat Dee er nog steeds niet in geslaagd was haar eigen luie verloofde zover te krijgen dat hij zelfs maar één enkel bordje afwaste, voelde ze zich een enorme huichelaarster als ze In zak en as vertelde wat ze moest doen.

Ze had de politiek van laat-de-afwas-zich-maar-opstapelen een hele week volgehouden en de enige overduidelijke conclusie was dat Gary liever een nieuw overhemd kocht dan een vuil te wassen en dat hij volkomen ongevoelig was voor een berg vuile afwas in de gootsteen, groene schimmel in de ijskast en geen schone onderbroeken in zijn la.

Het was allemaal de schuld van die verrekke moeder van hem. Ze had hem verpest, hem nooit een vinger in huis laten uitsteken, zodat hij er nu van overtuigd was dat alleen vrouwen het geheim kenden van het schoonmaken van de wc en het stofzuigen van de zitkamer. Of in elk geval *deed hij net alsof* hij het geheim niet kende. Zoals ze voortdurend jammerde tegen haar beste vriendin, Maeve, had Dee exact moeten weten waar ze aan begon toen ze Gary's moeder voor het eerst ontmoette. Ze kenden elkaar al drie maanden en hij woonde praktisch in Dee's flat aan de South Circular Road, toen hij haar bij zich thuis uitnodigde om zijn moeder te leren kennen.

'Ze lijkt niks op jouw moeder,' zei Gary, die aan Dee's ouders en jongere broers was voorgesteld op een traditionele muziekavond in de Submarine Pub. De O'Reilly's hadden Gary in hun midden opgenomen en hun best gedaan hem op zijn gemak te stellen. Tegen sluitingstijd waren hij en haar vader de beste maatjes en was Gary die zondag bij hen thuis op de lunch gevraagd.

Bij wijze van contrast had zijn moeder Dee uitgenodigd om 's middags thee te komen drinken, die ze serveerde in sierlijke kopjes, na haar gast te hebben gevraagd er vooral voorzichtig mee te zijn, want het was 'mijn beste servies'.

Overtuigd dat het niet opzettelijk denigrerend bedoeld was, zei Dee glimlachend dat ze het koningsblauwe driedelige ameublement zo mooi vond.

Ze had *moeten* zien dat Gary behaaglijk in een fauteuil zat en zijn moeder de keuken in en uit liet rennen met theekopjes, scones, koekjes en zijn lievelingsgemberkoek, zonder ook maar één keer aan te bieden om te helpen. En ze had zich ook moeten afvragen waarom haar charmante, attente minnaar in aanwezigheid van zijn moeder veranderde in een moederskindje dat alles deed om haar te behagen.

Maar ze had het veel te druk met vriendelijk te glimlachen – en later ook door Margarets weinig subtiele manier van haar uit te horen – om het te merken.

'Hoelang werk je voor de... eh... de krant, Deirdre?'

'Zes jaar.'

‘O. Je werkt op de nieuwsredactie, vertelde Gary. Dat moet interessant zijn. Heb je er wel eens aan gedacht om voor een andere uitgever te gaan werken?’

‘Nee.’

‘O. Nog wat gemberkoek, schat?’ zei Margaret tegen Gary, met een stem die ongeveer honderd graden warmer klonk. Ze gaf haar zoon nog een plak koek en ging verder met de inquisitie. ‘Wat doet je vader, Deirdre? Zit hij ook in de journalistiek?’

‘Hij is monteur,’ antwoordde Dee, spelend met de gedachte om te zeggen dat hij pianospeelde in een bordeel en daartussendoor fungeerde als chauffeur van de ontsnappingsauto bij een gewapende overval.

‘O, hij is *eigenaar* van een garage?’

‘Nee. Hij is monteur. Gespecialiseerd in uitlaten.’

‘O.’

Dee had al gauw door dat Margaret Redmond een van die Ierse mamma’s was die vonden dat niemand, maar dan ook *absoluut niemand*, goed genoeg was voor haar jongste zoon.

Gary’s moeder was een voortreffelijke kokkin, een uitstekende naaister en stond tijdens de dagelijkse mis vooraan in de rij voor de communie, was een vereerd lid van de Clontarf gemeenschap en verschrikkelijk religieus. Ze dronk niet, rookte niet en vloekte niet, en ging nooit zitten om naar geesteloze televisie te kijken – tenzij het een leerzame documentaire was – als ze een citroentaart kon bakken voor een kerkfeest of zorgvuldig de hemdkragen van de jongens kon schoonmaken. Ze volgde cursussen in kunstkennis, al wist Dee zeker dat ze het alleen maar deed om indruk te maken, en deed eens per week spelletjes met een damesclub.

Ze had vijf jongens grootgebracht, van wie vier getrouwd waren met geschikte meisjes, had haar accountant-echtgenoot begraven en wachtte nu af tot de eerste schoondochter zwanger zou worden, zodat ze eindeloos dekentjes kon haken en gewetensvol babysitten.

Margaret Redmond, klein en rond – van alle citroentaarten – met stijf gepermanent grijs haar en een dubbelfocusbril, was miljoenen mijlen ver verwijderd van Dee’s moeder, en onder dat alles een heel harde tante.

Als Dee zich had gerealiseerd dat uitgaan met Gary betekende regelmatig te worden opgezadeld met zijn vreselijke, streberachtige, snobistische moeder, wist ze niet zeker of ze ooit voor hem gevallen zou zijn – ondanks zijn sexy ogen, zijn prachtige lijf en de charme die hij als een lamp kon aanknippen.

Hij kon die even gemakkelijk weer uitschakelen. Ze zuchtte. De enige lepel die over was in de bestekla was de oude soeplepel die ze had gebruikt om de terracotta- en mosterdkeurige verf te mixen toen ze geprobeerd had de muren van de badkamer te schilderen. De verf was hard. Die kon toch niet giftig zijn?

Wie kon het trouwens wat schelen? Oploskoffie met emulgerende verf zou best goed kunnen smaken. De laatste diepvries-cheesecake was op geheimzinnige wijze verdwenen. Dee pakte de Argos-catalogus, zes droge biscuitjes – die met vijftienvijftig procent minder vet, waar iedereen op het werk zo enthousiast over was – en ging zitten aan de pijnhouten tafel die enorm wiebelde als het stukje karton onder een van de poten verschoven was.

Buiten de deuren van de patio brak een bleek meizonnetje door de wolken en deed de regendruppels op de heen en weer zwaaiende drooglijnen glinsteren als kristallen. Het gras in de kleine achtertuin stond minstens vijftien centimeter hoog. De Oost-Indische kers van vorig jaar had gretig een paar onvolgroeide heideplanten overwoekerd en het hele bloembed bij de patio overgenomen. Dee wist dat ze binnenkort wat aan de tuin moest doen, maar ze had geen tijd. Volgend weekend zou ze het gras aan de voorkant maaien en een paar paardenbloemen uittrekken. Niemand behalve de technische studenten naast hen konden de achtertuin zien en omdat *hun* tuin eruitzag alsof hij beter met kernwapens met de grond kon worden gelijkgesteld, hadden ze geen recht van klagen over háár tuin.

Toen de telefoon een paar minuten later ging, stond ze te staren naar de keukenuitrusting in de catalogus, zich afvragend of een glimmend groen plastic groenterek het goed zou doen in een hoek van de keuken. Een rek zou ook een eind maken aan het probleem van de spuitende aardappelen in het vochtige deel onder in de ijskast. Moet ik doen, beloofde ze zichzelf.

‘Dee,’ brulde Ian Mahon, de nieuwsredacteur van de *Sentinel*. Zijn

slechtgehumeurde, veertig-Marlboro's-per-dag stem deed haar altijd rechterop staan, zelfs als hij alleen maar telefoneerde. In levenden lijve was hij veel erger. Mahon, heel lang, met een gebogen rug en valse oogjes, werd algemeen verfoeid door de verslaggevers, die hem in hun mildere buien Stalin noemden.

Hij was goed voor zijn werk, maar Dee wist zeker dat hij beter zou zijn als hij de jongere reporters niet de stuipen op het lijf joeg met zijn gewoonte om naast hun bureau te komen staan en hun verhalen over hun schouder mee te lezen voor hij tegen hen begon te krijsen omdat ze iets verkeerd deden. Na zes jaar op de nieuwsredactie te zijn overgeleverd aan Stalins woedeaanvallen, was Dee aan hem gewend. Min of meer.

'Ik heb een verhaal voor je,' gromde hij nu. 'Die jonge Australische popster, Chazz... we hebben een tip gekregen dat hij een kamer heeft verbouwd in het Conrad Hotel. We hebben er een fotograaf heen gestuurd, maar hij krijgt niet de kans om foto's te maken. We willen dat jij je naar binnen bluft. Je hebt daar toch een contactpersoon?'

'Ja,' zuchtte Dee. Daar ging haar vrije dag. Typisch iets voor Stalin om niet te vragen of ze het druk had. Nee. Hij had gewoon aangenomen dat ze onmiddellijk in de houding zou springen.

'Welke fotograaf is er?' vroeg ze, weer professioneel.

'Kevin Mills. Ik heb hem het nummer van je mobiel gegeven en hij zal je bellen.'

Dee fleurde weer wat op. Kevin Mills was een geweldige fotograaf, die altijd cool bleef en altijd zijn foto kreeg. Bovendien was hij erg knap op een donkere, zigeunerachtige manier.

Kevin, een freelancefotograaf met zijn eigen agentschap, specialiseerde zich in het volgen van beroemdheden. Omdat Dee meestal het gewone nieuws deed, werkte ze zelden met hem. Maar hij had de reputatie dat hij volledig in zijn werk opging en hij zag er beslist beter uit dan Seanie Keane, de fotograaf van de *Sentinel* met wie ze meestal werkte.

Kevin zou haar waarschijnlijk niet zo dodelijk vervelen als Seanie die altijd weer zeurde dat hij zo vreselijk langzaam opschoot met het bouwvallige huis dat hij bezig was zelf te renoveren.

‘Als je geen foto’s kunt krijgen van Chazz, probeer dan in elk geval in een soortgelijke kamer of suite te komen om een paar plaatjes te schieten. Bel me over een uur,’ beval Stalin voor hij abrupt ophing.

Dee stak haar tong uit naar de telefoon. Eikel!

Boven verwisselde ze haar comfortabele grijze sweatbroek en haar geliefde blauwe tie-dye T-shirt voor iets wat geschikt was voor het gezelschap van de rijke en beroemde mensen in het Conrad, een van Dublins chicste hotels.

Het strenge zwarte broekpak stond haar het best als ze haar lange bruine krullen los droeg, maar ze had haar haar die ochtend niet gewassen, dus moest ze het van achteren bijeenbinden. De broek zat te strak, dus moest ze de bovenste knoop openlaten. Verdomme. Ze kon het niet negeren door te weigeren zich te wegen of door slobberige zwarte broeken en wijde overhemden te dragen – ze begon weer dikker te worden.

Het was allemaal Gary’s schuld. Als Dee van streek was, zocht ze troost bij voedsel, en ze was tegenwoordig altijd van streek. Gisteren had ze vóór de lunch drie Marsrepen gegeten en toen toch nog een reusachtig bord tagliatelle carbonara. Waarom kon ze niet zijn zoals haar vriendin Maeve? Een bonenstaak die at als een paard. Maeve had de carbonara gegeten en daarna een appelkruimeltaart, en *zij* kon altijd de knoop van haar tailleband dichtmaken.

In de badkamer staaarde Dee somber naar haar spiegelbeeld. Zoals gewoonlijk lette ze niet op haar aantrekkelijke, ronde gezicht met de roomblanke huid, de donkere, expressieve ogen en het krullende roodbruine haar dat haar gezicht zo mooi omlijstte.

In plaats daarvan zag ze een klein, mollig vrouwtje in een broek maat 40 geperst, terwijl ze eigenlijk maat 42 moest hebben. Dee draaide zich opzij om te zien hoe ver haar buik naar voren stak.

‘O, god,’ kreunde ze wanhopig.

Ze was *enorm*. Hoe kon ze naar buiten gaan als ze er zo uitzag? Haar tieten puilden uit de beha onder haar schone lichtroze T-shirt en haar middel was bijna niet-bestaand. Ze zag eruit als een olifant, dacht Dee. Een klein, donkerharig olifantje.

Ze had geen tijd om de Nummer 7-foundation op te doen om

haar sproeten te camoufleren, maar ze kon niet weggaan zonder een dikke laag donkerbruine mascara op haar wimpers.

Na zich ruim bespoten te hebben met Opium, pakte ze haar schoudertas, trok haar mobiel uit de oplader, en sprong net tien minuten na Stalins telefoontje in haar witte Corolla.

Wacht maar tot hij mijn onkostennota krijgt, dacht ze grimmig, terwijl ze schakelde en wegreed. Dat zou hem leren haar erop uit te sturen op haar vrije dag. Het extra geld zou goed van pas komen om het soort tentjurk te kopen dat ze binnenkort nodig zou hebben.

‘Ik zie je om halftwaalf in Hatch Street,’ zei Kevin zachtjes in een krakende telefoon. ‘Ik kan nu niets zeggen.’

Het verkeer was heel druk. Ze zou het nooit op tijd halen. Verdomme, dacht Dee, terwijl ze de achteruitkijkspiegel verdraaide zodat ze lippenstift op kon doen bij de verkeerslichten op Sundrive Road. En toen kreeg ze het, die verbluffende stoot adrenaline die ze altijd kreeg als ze met iets goeds bezig was. Het ontbrak nooit. De kick van het werken aan een goed verhaal drong zelfs het zorgelijke probleem van haar gewicht naar de achtergrond, en dat wilde wat zeggen.

Ze hoopte dat geen andere verslaggever haar vóór was geweest. Dat was het probleem met die anonieme tips: mensen belden niet naar één krant, ze belden ze allemaal. En niets was ergerlijker voor een verslaggever die ter plaatse aankwam in de hoop op een priemeur, om daar een vertegenwoordiger van elke andere grote krant aan te treffen.

Kevin stond te wachten in Hatch Street. Hij rookte een sigaret terwijl hij tegen de zilverkleurige Porsche leunde die hij had gekocht met de opbrengst van de foto's van een zonnebadende Liz Hurley, toen ze verleden jaar met vakantie was in West Cork. Zijn donkergroene jack verborg de twee camera's die om zijn hals hingen; de verraderlijke telelenzen wezen omlaag. Hij staarde naar de zijkant van het hotel, zijn ogen bedachtzaam samengeknepen.

‘Wat is het verhaal?’ vroeg Dee terwijl ze de fotograaf bekeek. Met zijn één meter vijfentachtig – je moest wel lang zijn om over alle hoofden heen goede foto's te kunnen maken – slanke gestalte, donkere ogen en een permanente vijf-uur-schaduw op zijn vier-

kante kaak, had Kevin evenveel geld vóór de camera kunnen verdienen als erachter.

Zelfs als hij wist hoe adembenemend hij eruitzag, en Dee dacht dat hij dat wel *moest* weten want volgens de roddels op de redactie stond er altijd een rij vrouwen te wachten om een avondje met hem uit te mogen, gedroeg Kevin zich nooit alsof hij het lekkerste stuk was sinds George Clooney. Dee haatte mannen met opgeblazen ego's.

Ze probeerde haar jasje zo recht mogelijk te trekken, opdat ze er zo slank mogelijk uit zou zien. Ze hield haar buik in en ging recht staan op de manier die tijdschriften altijd aanbevelen. 'Lijk meteen vijf pond slanker' zeiden de schreeuwende koppen, die de stel-je-voor-dat-een-koord-je-hoofd-optrekt-methode aanbevelen. Dee strekte haar hals en deed haar best om eruit te zien of ze tien pond was afgevallen.

Kevin nam een trek van zijn sigaret voor hij hem op de grond liet vallen en uittrapte met zijn Timberland-laars.

'Hij is daarbinnen en ze hebben de politie gebeld, volgens mijn bron. Maar verder vertelt ze niks. Ze zou me een halfuur geleden buiten ontmoeten, maar ze is niet op komen dagen. Mahon zei dat jij iemand van het personeel kende.'

Dee keek hem verontschuldiging aan. 'Nee, dat is niet waar. Ik weet niet hoe hij erbij komt dat ik een contactpersoon heb in het hotel, maar ik had geen zin om hem tegen te spreken. Je weet hoe hij is.'

'Lijkt me redelijk. Laten we naar de voorkant van het hotel gaan,' zei Kevin.

Het toeval wilde dat ze niets anders hoefden te doen om hun verhaal te krijgen. Ze liepen langs de ingang van het hotel toen een donkerblauwe auto uit de ondergrondse garage van het hotel gereden kwam.

De twee mannen voorin waren onmiskenbaar rechercheurs. Er was geen telelens voor nodig om te constateren dat de man op de achterbank, geflankeerd door twee stoere politiemannen, Chazz was.

De rockster keek de andere kant op toen de auto de straat op

draaide, wat Kevin de kans gaf die hij nodig had. Hij holde erheen, zijn Canon klikte als een razende, en hij maakte twintig opnamen in evenveel seconden.

De zanger boog zijn hoofd om te vermijden dat hij werd gefotografeerd, maar het was te laat. Kevin had zijn plaatjes!

‘Fantastisch!’ Dee had hem ingehaald toen de blauwe auto uit het zicht verdween. ‘Geweldig. Laten we hopen dat niemand anders het verhaal krijgt vóór maandag.’

‘Die foto’s zullen ze in elk geval niet hebben,’ antwoordde hij met een brede grijns. ‘Ik ga naar de hotelbar om te zien of ik kan regelen dat ik een paar opnamen maak van de kamer die hij heeft verbouwd. Ga je mee?’

Het was de beste uitnodiging die Dee de hele dag had gehad. Gary was het weekend weg, verschanst in Old Trafford, waarschijnlijk nu al apezat. Het enige wat haar thuis wachtte was zijn vuile goed, dat hij nooit zelf zou wassen, hoelang ze het ook liet liggen, en haar column. De gedachte aan een borrel met een aantrekkelijke man die niet urenlang zou praten over voetbal was heel verleidelijk.

Maar ze moest nee zeggen. Als Kevin de foto’s had van de hotelkamer, kon ze die kamer aan de hand van zijn foto’s beschrijven. En het dringendste nu was praten met de politie over de arrestatie van Chazz, ook bekend als Charlie Leonard, leadzanger van Panic Zone. En omdat ze al baalde van Gary, kon je nooit weten waartoe een paar stevige borrels met Kevin Mills konden leiden. De laatste keer dat ze zo kwaad was geweest op haar verloofde – die keer toen hij hun gebruikelijke etentje was vergeten waarmee ze altijd de dag van hun eerste ontmoeting vierden – was ze na het werk met de mensen van de krant wat gaan drinken en had ze geflirt met de gelukkig getrouwde adjunct-hoofdredacteur, Bill. Wat een miskleun was dat geweest...

De volgende dag op haar werk was een hel. Schunnige grappen over haar gedrag hadden iedereen tot aan de lunch de slappe lach bezorgd, en dat nog afgezien van haar afgrijselijke kater. Dee huiverde bij de herinnering.

‘Kan niet, sorry. Een andere keer?’

Kevin grijnsde naar haar.

‘Oké.’ Hij raakte haar hand aan. ‘Een andere keer. Daar hou ik je aan.’

Onwillekeurig moest Dee glimlachen toen ze terugliep naar haar auto en het politiebureau in Harcourt Street belde op haar mobiel. Ook al waren haar benen behaard en was haar haar een puinhoop, toch had Kevin Mills gevraagd of ze meeding om een borrel te drinken. Nou ja, het *was* werk, corrigeerde ze zichzelf. Maar toch had hij haar gevraagd.

Beste Annie,

Ik ken mijn verloofde al zes jaar. Twee jaar geleden hebben we ons verloofd en we wonen samen, maar laatst vroeg een mannelijke collega me mee uit en ik wilde het echt. Wat is er mis met me? Ik hou van mijn verloofde en voel me erg schuldig dat ik iets wilde gaan drinken met die andere man.

Ik heb het natuurlijk niet gedaan, maar nu moet ik steeds maar denken dat er toch iets niet moet kloppen tussen mij en mijn vriend, omdat ik dat wilde. Ik voel me vreselijk.

Verward

Beste Verward,

Hoogstwaarschijnlijk is dit niet meer dan een fase die je doormaakt. Nu je officieel verloofd bent, denk je misschien dat je honderd procent ‘veilig’ bent, dat je nooit meer naar een ander zult verlangen. Maar dat hoeft niet zo te zijn.

Veel gelukkig getrouwde mensen voelen zich nu en dan tot een ander aangetrokken, en de test van de relatie is of ze daadwerkelijk iets doen aan dat vluchtige gevoel of niet. Je moet je niet schuldig voelen omdat je je tot iemand anders aangetrokken voelt. Je hebt niets verkeerd gedaan, je bent een volkomen normale vrouw.

Als je relatie een moeilijke tijd doormaakt, kan dat bijdragen tot je gevoelens van verwarring. Alle relaties kennen slechte periodes, je moet je gewoon meer inspannen om je relatie op peil te houden in die periodes. Het is zo gemakkelijk om je met iemand te vervelen, maar denk eens aan alle redenen waarom je verliefd bent geworden op je verloofde...

Het was al laat in de middag toen Dee thuiskwam. Ze had eindelijk haar verhaal bevestigd gekregen door een contactman bij de politie en Kevin had gebeld terwijl zij haar auto parkeerde bij de supermarkt om te zeggen dat hij de foto's van Chazz' kamer had.

'Hij had feitelijk niet zoveel vernield, maar mijn bron zegt dat de directie de politie belde toen hij probeerde een van de mensen van roomservice neer te slaan. Zoiets pikt een hotel niet. Ze weten niet dat ik in die kamer ben geweest, dus bel ze morgen pas om commentaar, om te voorkomen dat ze het verhaal aan een ander geven.'

'Ja, natuurlijk.' Dee kende de regels van het spel. Als je ze vertelde wat je ging doen, zou iemand in het hotel een andere journalist met wie hij of zij bevriend was een tip kunnen geven en daardoor de primeur van de *Sentinel* bederven.

'Ik leg de foto's morgenochtend vroeg op je bureau, oké?' Kevins stem klonk kortaf, zonder iets van de eerdere warmte.

'Oké,' antwoordde Dee opgewekt. 'Daag.' Ze moest het zich hebben verbeeld dat hij in haar geïnteresseerd was. Als een pakezel sjouwde ze de zes zware boodschappentassen de gang in. In elk geval had ze iets lekkers voor het eten, dacht ze, terwijl ze de ingrediënten voor de roerbakkip in de ijskast borg. Ze smeedt twee pakken mini-aardbeicakejes in de vriezer. Het water kookte bijna, maar Dee veranderde van gedachten ten aanzien van de koffie en schonk een glas witte wijn in om mee naar boven te nemen, terwijl ze aan haar column werkte. Het was nog wat vroeg voor een borrel, maar ze vond dat ze die verdiende. Gary zou later bellen en ze zou hem zeggen dat het haar speet dat ze ruzie hadden gehad en dat ze van hem hield.

Om tien uur zondagochtend was het doorgaans heel rustig op de redactie van de *Sentinel*. Al werkte er een volledige redactie aan de maandageditie, toch kwamen de mensen iets later dan op andere dagen. Op zondag wilden ze langer in bed liggen, toast eten, koffiedrinken en de krant van voor tot achter lezen, vooral als het zo hard regende dat de druppels van het plaveisel omhoog sprongen.

Dee haatte werken op zondag. Vandaag was ze moe, ze had een pukkeltje op haar kin en ze wist dat ze in de gevaarlijke premen-

struatieperiode kwam. Ze was ook verschrikkelijk gedeprimeerd door de ontdekking dat ze nu meer dan eenenzeventig kilo woog, waarvan het meeste op haar buik zat. Ze had net een pot koffie gezet en zocht naar de melk in de koelkast in het kleine keukentje, toen haar beste vriendin, Maeve Lynch, haastig langsliep, haar uitpuilende aktetas in haar ene hand geklemd en met de andere een kletsnatte polyvinyl regenjas achter zich aan slepend. Maeve, lang, slank en met kort haar dat ze altijd in verschillende wilde, onnatuurlijke rode kleuren verfde, was een van de opmakers, belast met de lay-out en het verzinnen van koppen.

‘Koffie, goddank,’ hijgde ze, als een junk die een spuit nodig heeft. ‘Je bent een engel, Dee.’

‘Blij dat *iemand* dat vindt,’ mompelde Dee somber. Gary had de vorige avond niet gebeld en ze was woedend naar bed gegaan. Ze had bijna de hele nacht wakker gelegen en erover nagedacht wat ze precies tegen hem zou zeggen als hij thuiskwam. Het waren voornamelijk scheldwoorden en een hoop geschreeuw.

‘Wat is er?’ vroeg Maeve meelevend. ‘Gary?’

‘Wanneer is het Gary *niet*?’

‘Wat is er gebeurd?’ Maeve deed drie lepels suiker in haar koffie. Dee kon nooit begrijpen hoe haar vriendin zoveel suiker kon eten en toch zo broodmager bleef. ‘Ik dacht trouwens dat hij het weekend weg was?’

‘Ja. Hij heeft niet eens de moeite genomen me te bellen.’

‘O. Nou ja, je weet hoe mannen zijn,’ zei Maeve wijs.

‘Nee, maar ik weet hoe Gary is.’

Ze namen hun koffie mee naar de redactie, een grote en onordelijke open ruimte met computers op elk bureau, faxapparaten in een van de hoeken, en vier tv’s hoog aan de muren.

Er viel niets te bekennen van de planten en smaakvolle prenten die je in andere kantoren zag: de redactie van de *Sentinel* was verboden terrein voor horticultuur. Zodra het zes uur was, haalden alle rokers hun sigaretten tevoorschijn en staken gretig op.

Om die tijd was de secretaresse van de hoofdredacteur, een verstopte antirookster, vertrokken en konden ze doen wat ze wilden. Geen plant had het ooit langer dan zes weken in deze atmosfeer

uitgehouden, zelfs niet de klimop van de redactrice van de roddelrubriek, die hem trouw verzorgd had met mest.

Dee had nooit gerookt, behalve een enkele keer als ze met Maeve in de pub zat, om haar handen bezig te houden. Maar soms wenste dat ze dat ze wél rookte – nicotine werd verondersteld je eetlust te onderdrukken. Ze had visioenen van zichzelf als een heel slanke, heel gesoigneerde vrouw, met ribben als een hazewind en een elegante sigarettenhouder constant omhooggehouden in een slanke hand. Maar toen besepte ze dat ze, sigaretten of geen sigaretten, van eten hield. Dat was haar probleem.

Dee zette de koffie neer op haar bureau dat nog bezaaid was met de kranten van de vorige week. Ze maakte ruimte door alle rommel opzij te schuiven, sloeg een notitieboekje open en schreef de datum boven aan een blanco pagina. Dat had ze altijd gedaan. Haar eerste nieuwsredacteur had gezegd dat het de beste manier was om bij te houden waar je mee bezig was – *alles* op te schrijven in één notitieboekje, zodat je nooit waardevolle telefoonnummers op kleine velletjes papier hoefde te schrijven en dus kwijtraakte.

‘Hier.’ Maeve gaf haar een bruine zak met drie geglazuurde donuts erin en schoof een stoel naar Dee’s bureau.

Dee deed haar best om de donuts te negeren. Ze was al dik genoeg.

‘We zullen het niet over je kloteweekend hebben als je dat niet wilt,’ zei Maeve. ‘Ik zal je gek maken van verveling door je over het mijne te vertellen.’

Dee leunde achterover in haar stoel, legde haar voeten op het bureau en dronk somber haar koffie. ‘Ik moet er met *iemand* over praten, Maeve,’ zei ze. ‘Anders word ik gek. Correctie – gekker.’

‘Wat heeft hij nou weer gedaan?’ mompelde Maeve, haar mond vol donut.

‘Het is wat hij *niet* heeft gedaan dat me gek maakt. We hebben vrijdagochtend enorme ruzie gehad over het huishouden. En hij zei dat hij er doodziek van was dat ik daar maar over door bleef zeuren. Ik bedoel, echt, hij heeft de laatste tijd nauwelijks een kopje afgewassen. De gootsteen staat al bijna een week stampvol, we hebben geen stuk schoon bestek meer en hij doet nog steeds niks...’

‘Dus je hebt opgeruimd?’ informeerde Maeve.

‘Dat heb ik niet!’ zei Dee vastberaden. ‘Maar ik ga het wel doen,’ voegde ze eraan toe. ‘Ik kan er geen dag langer tegen dat het huis eruitziet als een vuilnisbelt. Maar wat het allemaal nog erger maakt is dat hij niet één keer heeft gebeld sinds hij is vertrokken. Hij is zo onattent!’

Maeve zocht in de papieren zak, haalde er nog een donut uit en bood die Dee aan, die er een onderdeel van een seconde verlangend naar keek en hem toen aannam.

‘Goed, als het een troost voor je is, mijn weekend was ook rampzalig. Die charmante tv-producer, degene die me verleden week vroeg waar ik mijn hele leven geweest was, heeft niet gebeld om een afspraak te maken.’

‘O, wat afschuwelijk. Wat heb je gedaan?’

‘Ik ben uitgegaan met de meisjes uit de flat beneden. Een idioot stel. Altijd als ik met ze uitga is het eind van het liedje dat we om vier uur in de ochtend voor een of andere nachtclub staan en ons proberen te herinneren waar we wonen, zodat we het de taxichauffeur kunnen vertellen.’

Dee voelde zich vaag jaloers. Maeve had een geweldige tijd gehad met het drinken van tequila slammers, terwijl zij thuis had gezeten, wachtend tot die verdomde Gary zou bellen. Ze bedacht opnieuw dat ze de klassieke fout van vrouwen had gemaakt. Ze had het contact met haar vriendinnen verloren toen ze een serieuze relatie kreeg met een man.

Maar Gary bleef uitgaan met zijn vrienden alsof hij nog steeds jong, vrij en single was.

Niet dat hij haar belette uit te gaan met haar vriendinnen; Dee vond alleen dat ze samen dingen hoorden te doen omdat ze een koppel waren. Zij vond het heerlijk om in het weekend in Habitat rond te dwalen op zoek naar mooie meubels voor de slaapkamer of boeken te kopen en dan urenlang in pittoreske pubs in Dublin te zitten en Irish coffee te drinken, en te lezen. Maar Gary ging liever zuipen met zijn maten.

‘Laten we die mannen vergeten,’ zei Maeve plotseling. ‘Ik ga na het werk een borrel met je drinken en we *praten* zelfs niet over het zwakke geslacht. Maar eerst heb ik een pracht van een roddel voor je.’

Dee monterde wat op. Zoals alle verslaggevers, was ze dol op roddels.

‘Wat?’

Maeve grinnikte ondeugend. ‘Antonia gaat weg! Manlief heeft een baan gekregen bij een farmaceutisch bedrijf in Londen. Een aanbod dat hij blijkbaar niet kon afslaan. Hij wilde elk weekend overkomen, maar hij krijgt zoveel geld dat Antonia vindt dat ze zonder enig probleem van zijn salaris kunnen leven, dus gaat ze met hem mee en is van plan freelance te gaan werken voor een paar Engelse vrouwenbladen. De kinderen zijn volwassen, dus daarover hoeft ze zich geen zorgen meer te maken.’

Dee was verbluft. ‘Niet te geloven!’ zei ze. ‘Als ik bedenk hoe hard ze heeft gevochten om eindredacteur van de vrouwenkrant te worden, kan ik bijna niet geloven dat ze het zo gemakkelijk opgeeft. Hoe ben je erachter gekomen? Ze heeft het je toch niet verteld, hè?’

Dee wist dat Antonia en Maeve niet bepaald goede vrienden waren. Maar niemand had het ooit kunnen vinden met de gestreste Antonia, die van elke crisis een grootscheeps drama maakte en niemand ooit liet vergeten dat ze uit een rijke Anglo-Ierse familie kwam en een nicht had die hertogin was.

‘Een van de sportjongens vertelde het me. Ik kwam hem gisteravond tegen toen ik met de meiden in Slattery’s was. Hij hoorde het van de tijdelijke kracht op de advertentieafdeling, die haar baas afliuisterde terwijl hij met Antonia’s man telefoneerde – ze golfen samen – en ze het over het kopen van een huis in Londen hadden. Maar je mag het nog aan niemand vertellen,’ waarschuwde Maeve. ‘De uitzendkracht had de pest in toen ze het aan Tom vertelde. Niemand weet het verder nog.’

‘Ik begrijp het,’ zei Dee langzaam. Nu Antonia uit de running was, lag de weg voor haar open om te ontsnappen aan de verslaggeverij naar de uitdagende wereld van de vrouwenpagina’s. Ze had schoon genoeg van het harde nieuws en verlangde naar de kans om te bewijzen dat ze een geboren featuresschrijfster was. Ze had in het begin alleen als verslaggeefster gewerkt omdat het veel gemakkelijker was daar een baan te krijgen dan in features.

Maar ze verlangde ernaar om te ontsnappen aan moordprocessen en verhalen over drugsbaronnen en -verkopers. En Nigel Burke, de hoofdredacteur van de vrouwenkrant, wist dat ze een goede schrijfster was. Ze had de hele kersttijd voor features gewerkt toen de helft van de staf in bed lag met een griepvirus. Iedereen was razend enthousiast geweest over haar serie ‘Miskende helden: mensen die levens redden tijdens Kerstmis’, die een week lang was verschenen. Dit was de kans waarop ze gewacht had. Antonia, die geen belangstelling had voor reële verhalen, had nooit over iets anders geschreven dan over de mode van het volgende seizoen of wat voor soort lipgloss het langst op je lippen hield, zonder een wijnglas of je vriendje te besmeuren. Dee wilde niets liever dan de acht vrouwenpagina’s over schoonheidstips veranderen in een deel van de krant dat zich bezighield met serieuze vrouwenkwesties.

‘Ik weet wat je denkt. En je zou perfect zijn voor Antonia’s baan,’ zei Maeve. ‘Je zou het slapend kunnen en waarschijnlijk de vrouwenpagina’s duizendmaal beter maken.’

‘Ik zou ze nauwelijks slechter kunnen maken,’ merkte Dee op.

‘Je zegt het,’ zei Maeve enthousiast. ‘Ik kan je niet zeggen hoe vaak ik dat verdomde wijf heb willen wurgen als ze zo nodig haar modeartikelen weer moest veranderen nadat ik de lay-out al klaar had, omdat ze meende een “fabelachtige designer” te hebben gevonden “over wie we absoluut moeten schrijven, schat.” En alle ruzies die we hadden als ik sommige dingen van haar herschreef omdat ze gedachtesprongen maakte naar dingen die niets met het verhaal te maken hadden...’

‘Kom, Maeve, nou even onpartijdig,’ grapte Dee. ‘Vertel eens hoe je *werkelijk* over Antonia denkt.’

‘Ze vond zichzelf veel te goed voor de krant. We zijn mooi van haar verlost.’

‘Dat weet ik. Zou je met mij willen werken?’ informeerde Dee. De gedachten tolden door haar hoofd. Dit was haar grote kans.

‘Ik zou dolgraag met jou willen werken,’ zei Maeve, voordat ze behoedzaam verderging, ‘maar vergeet niet, Dee, dat je niet de enige zult zijn die op Antonia’s baan aast.’

‘De enige die een kans maakt is Phil Walsh en zij wil graag eind-

redacteur van de features blijven. Zij zou nooit solliciteren naar de baan van eindredacteur van de vrouwenpagina's,' zei Dee.

Maeve verfrommelde de zak waarin ze de donuts had meegenomen en schoof haar stoel achteruit. 'Er zullen mensen genoeg zijn daarbuiten die een moord zouden doen voor die baan,' merkte ze op. 'Ik bedoel maar, wie niet?'

'Nigel zou nooit een buitenstaander nemen,' antwoordde Dee. Ze begon zachter te praten toen ze zag dat de hoofdredacteur de deur van zijn kamer opende. 'Dat weet je.' Ze stond op en omklemde enthousiast de arm van haar vriendin. 'Dit is fantastisch nieuws. Ik popel van verlangen om het aan Gary te vertellen!'